

FAUSTO BRIZZI
CENT DIES DE
FELICITAT

Traducció de Carles Sans

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *CENTO GIORNI DI FELICITÀ*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2014

© FAUSTO BRIZZI, 2014

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ITALIÀ: CARLES SANS, 2014

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1847-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.950-2014

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

A la Claudia, la meva tot

Si fos ric, passaria bona part del dia
estirat en una butaca tova pensant en la mort.
Tanmateix, sóc pobre, i només hi puc pensar
a estones perdudes, o d'amagat.

CESARE ZAVATTINI

Els dies més importants de la meva vida han estat tres. Per no ofendre'n cap, us els diré per ordre cronològic.

El primer va ser el divendres 13 d'octubre de 1972.
Divendres 13.

Aquell dia, mentre un Fokker es precipitava sobre els Andes arrossegant quaranta-cinc passatgers que després es devorarien l'un a l'altre per sobreviure, l'Antonio i la Carla, és a dir, el pare i la mare, aleshores amb divuit anys, em van concebre en un enutjós Dyane beix. Els dos nois havien aparcat el preciós vehicle, ja aleshores una peça de museu, en una plaça dels afores, prevista pel pla regulador de Roma perquè les parelles la utilitzessin com a alcova. Al seu voltant hi havia el buit còsmic, algunes neveres avorrides i refredades, un fanal malenconiós amb singlot i un desballestador de vehicles amb un munt de cotxes apilats.

L'escenografia perfecta per començar una història d'amor.

L'Antonio i la Carla s'havien conegut aquella tarda a la festa d'aniversari d'un tal Manrico, un estudiós obès i suat de Frascati que feia la cort a la mare inútilment des

del final de primària. Ella acabava de rebutjar la seva oferta de ballar un lent amb les notes luxurioses d'un jove Elton John, quan va veure que el pare l'observava de lluny i gairebé es va ofegar amb un entrepà de tonyina, maionesa i tomàquet. De fet, el pare era precisament la mena de paio que fa que t'ofeguis amb un entrepà de tonyina, maionesa i tomàquet. Era alt, prim i espavilat, tocava la guitarra elèctrica i componia peces de rock copiades clarament de cançons menors dels Stones. Semblava el germà guapo de Sean Connery, però amb una cicatriu a la galta que el feia més tèrbol i misteriós que el 007. Sobre l'origen de la seva cicatriu, podia encisar una platea durant hores. Segons el públic que tingués, se l'havia buscat en una sanguinolenta baralla en un mercat a Ciutat de Mèxic, o arran d'una ganivetada d'un jugador de rugbi de Bèrgam cornut i gelós, o a causa d'un cop d'ampolla de Frank Sinatra, que li envejava el talent vocal.

El pare era un farsant professional, tan excepcional que, si hagués volgut, fàcilment hauria estat president del consell de ministres. Només jo sabia la veritat, gràcies a la revelació d'una perillosa espia pullesa, és a dir, la meva tieta Pina: el pare havia caigut del tricicle quan tenia tres anys i s'havia estampat contra la vorera. En tot cas, el guapo Antonio portava cada nit al Dyane una passatgera diferent. Aquell cop va ser el torn de la mama, seduïda però no abandonada, perquè en el moment del plaer suprem un Fiat 500 vermell va xocar amb el cotxe dels meus pares. A bord, dos nois de vint anys mig borratxos de Frosinone, ignorants d'haver contribuït fonamentalment al trencament d'un preservatiu i, per tant, a la meua aparició en l'escenari de la vida. Així doncs, nois, sigueu on sigueu avui, a Frosinone o a Mart, que al capdavall tant se val, gràcies.

Aquell divendres 13 vaig aterrar al planeta Terra com a hoste no convidat, però això no va impedir que l'Antonio i la Carla m'estimessin bastant, si més no mentre van estar junts. Aquesta, però, és una altra història, d'una tristesa infinita, d'altra banda. Si em ve de gust, us l'explicaré més endavant.

El segon dia important de la meva vida va ser l'11 de setembre de 2001. Mentre tothom era davant de la televisió veient una vegada i una altra les imatges dels dos Boeing 767 que s'estavellaven contra les torres bessones de Nova York oferint al món un nou misteri i als americans un nou enemic, jo era en un restaurant a la platja amb tots els meus amics de sempre i la Paola, la dona de la meva vida. Era un clàssic sopar de final d'estiu, a l'agenda des de feia setmanes, però en realitat no es tractava d'una graellada de peix qualsevol: estava a punt de demanar a la Paola que es casés amb mi, només que ella no s'ho imaginava ni de lluny. Ni tampoc els meus amics.

M'havia posat d'acord amb un cambrer per fer una pantomima banal i romàntica. A canvi de vint euros de propina, havia d'apagar els llums, posar la nostra cançó (que per a la vostra informació era i és *Always in my mind* en la versió de l'immortal Elvis) i portar triomfalment el pastís mimosa gegant amb l'anell de prometatge al centre, sobre una plaqueta de xocolata extrafosa.

Una preparació científica i afortunada: una nit tan plena d'estrelles que semblava un pessebre, l'escalf dels amics tan sincer que semblava l'anunci d'un licor, un vent tan simpàtic que semblava el ventilador de Déu. Tot perfecte. Gairebé.

No havia tingut en compte l'Umberto.

L'Umberto és, per desgràcia, el meu millor amic, un veterinari de qui sentireu parlar força a les pàgines següents.

Quan va arribar el pastís, es va aixecar i va robar goliardescament la plaqueta de xocolata cridant:

—I això, nois, m'ho menjo jo!

Conseqüència: l'aliança d'or li va trencar un queixal d'un sol cop.

Urgències de dentista i adéu moment romàntic màgic i inoblidable.

Malgrat el desastre d'escena, la Paola em va dir que sí.

Ens vam casar al principi de l'any següent en una església gòtica prop de Milà, i és una de les poques coses de què no m'he penedit mai.

La Paola és la protagonista de la meva vida. I per mi la seva interpretació de l'esposa val almenys un Oscar.

Si no us sap greu, més endavant us en parlaré una mica.

El tercer dia per no oblidar és un diumenge, el 14 de juliol de 2013, una setmana justa després del meu quarantè aniversari. Havia d'entendre de seguida que es tractava d'un dia especial perquè no hi va haver famosos accidents aeris que em robessin l'escena.

Era un diumenge inútil i tropical, durant el qual no va passar res digne d'esment. Tret del fet que prop de les 13.27 hores vaig respirar fondo i em vaig morir.

Ja ho sé, us he explicat el final i ara no teniu ganes de llegir la resta del llibre. Aleshores, ja que us he espatllat la

lectura, però us heu comprat el llibre i parar-vos a la pàgina 15 és una mica antipàtic, us diré el nom de l'assassí. Sí, perquè tot i que aquesta no és una novella d'Agatha Christie, hi ha un assassí. De fet, en diria un *serial killer*, ja que no m'ha matat només a mi, sinó a milions de persones, per fer enveja a Hitler i Hannibal Lecter. Cada any, prop d'un terç de totes les morts que colpegen el gènere humà és obra seva. Les estadístiques diuen que és la primera causa de mort al món occidental. En definitiva, estic en bona companyia.

L'assassí en qüestió no té cognom, només un nom curt, zodiacal i poc divertit: càncer. Algú l'anomena «tumor» (que vol dir «inflor» en llatí, ja veieu per a què serveix el llatí), els metges, en canvi, «neoplàsia» (que vol dir «nova formació» en grec, ja veieu per a què serveix el grec). Jo, però, sempre l'he anomenat «l'amic Fritz», per sentir-lo més familiar i menys agressiu.

Aquesta és la història de com he viscut els últims cent dies de la meva estada al planeta Terra en companyia de l'amic Fritz.

I de com, contra tota previsió i tota lògica, han estat els dies més feliços de la meva vida.